

Marijin apostol Ljubezni

Kateheza ob kratkem filmu *Militia Immaculatae* (M. I.)
ter obhajanju 100. obletnice Vojske Brezmadežne (M. I.)

Razmišljanje za kateheta

Zgodovinska zanimivost ali znamenje?

Prof. Bogdan Dolenc je na Teološki fakulteti v Ljubljani leta 2001 na tablo narisal naslednjo shemo: 1517 »ne« Cerkvi, 1717 »ne« Kristusu, 1917 »ne« Bogu. Pri prvi letnici (1517) je mislil na Lutrove začetke reforme z znamenitimi petindevdesetimi tezami, pri drugi (1717) na ustanovitev prve prostozidarske lože v Londonu, pri tretji (1917) pa na oktobrsko revolucijo v Rusiji. Luter naj bi spodnesel enotnost Cerkve v tedanji Evropi; prostozidarske ideje, ki sicer niso zanikale obstoja Boga, naj bi odvzele Kristusu naziv Gospod in se odrekle osebnemu odnosu do Njega; pri oktobrski revoluciji pa naj bi šlo za dokončni udarec religiji z idealom novega sveta, neke vrste raja na zemlji, kjer bi bil gospodar edinole človek, osvobojen spon Boga, ki se je zdel vedno bolj v napoto. Na podlagi tega zanimivega štetja ter s prelomnicami vsakih dvesto let naj bi bili letos ravno na polovici novega procesa, ki naj bi ugledal luč sveta čez natanko sto let (2117). Odgovor, za kateri novi »ne« bi lahko šlo, prepuščam komu drugemu (prim. Igor Salmič, Biti v svetu, a ne od sveta, v reviji: *Med nami*, 20116/17, šte. 4, str. 5.).

Vojska Brezmadežne (M. I.) – njena ustanovitev in pomen

Maksimilijan Kolbe je večino svoje začetne vzgoje preživel v Rimu (1912–1919). To je bil čas napetosti med Svetim sedežem in Italijo. Obstajal je strah, da Italija vzame Vatikanu ozemlje, zato ga papež ni mogel zapustiti. Kolbe je s svojimi brati velikokrat služil pri papeževem bogoslužju in tako je bil seznanjen s težavami Svetega sedeža. Rad je poslušal papeža, doživljal globoko povezanost z njim ter dihal cerkveni zrak občestvenosti.

V Rimu se je znašel tudi med prvo svetovno vojno, ko je Cerkev doživljala močne pritiske svetovnih velesil, po drugi strani pa so bili proti Cerkvi še zelo naperjeni prostozidarji, kar so izražali z raznimi provokativnimi manifestacijami. V neki »procesiji« so pred vatikanska okna prinesli zastavo, na kateri Lucifer tepta nadangela Mihaela. Uprizorili so tudi inkvizicijski proces, na zastavi pa imeli celo motiv, kako črna kača ovija Marijo ter požira Božje dete.

Ob vsem tem se je pri p. Maksimilijanu rojevalo temeljno vprašanje, kaj storiti v podporo Cerkvi. Odgovor je bil še toliko težji, saj je bilo število bratov v minoritskem redu majhno. A ne le to, tudi duhovno življenje ni bilo na zavidljivi ravni. Maksimilijana so tako venomer razjedala vprašanja: Kaj lahko naredim za Cerkev in red? Kako lahko bratje skupaj zaživijo in nekaj storijo? Kako biti v tem času preroški?

Iz arhivov je razvidno, da je bila vzgoja v minoritskem kolegiju v Rimu vojaška. Za duhovne voditelje so imeli jezuite, ki so bili prav tako zahtevni. Kandidat je moral biti pripravljen na vse, dati tudi življenje za Kristusa in Cerkev. Veljala je stroga disciplina in natančen urnik za molitev, študij ali delo. Vse to je gotovo vplivalo na Kolbejevo intuicijo, kako zastaviti svoje življenje, da bi lahko pomagal, in to z marijanskim gibanjem. Imeli so tudi določeno, da sta na popoldanske sprehode do velikih rimski bazilik morala vedno

hoditi po dva brata skupaj. To je Maksimilijan izkoristil in bratom govoril o ideji Vojske Brezmadežne, saj je morala biti v samostanu stroga tišina.

Hitro je izdelal načrt za Vojsko Brezmadežne (*Militia Immaculatae*). Narava tega gibanja naj bo misijonarska: z oznanjevanjem in s posvetitvijo Brezmadežni ves svet pripeljati k Jezusu. Prav tako je jasno opredelil sredstva za doseg tega cilja: nadnaravna in naravna. Nadnaravna: molitev, darovanje lastnega trpljenja Bogu ... Naravna: oznanjevanje z vsemi zakonitimi sredstvi, ki služijo spreobrnjenju in posvečevanju ljudi. Kolbe na samem začetku nima nobenih izkušenj, znanja, niti denarja, a zaupa v Brezmadežno. Temu ambicioznemu načrtu se sprva pridruži šest bratov. Kolbe povsod govori o tem, piše pisma in iz prvih pisem je razvidno, da gre za svetovni načrt. Vojska Brezmadežne se ne bo omejila samo na samostane, ampak se bo razširila na ves svet. Ob tem nenehno poudarja, da to ni njegov načrt, temveč Božje povabilo narediti nekaj za Cerkev in svet. Začetki so bili težki. Vsi bratje v samostanu so bili obveščeni, a se večinoma pridružijo le gojenci. Dva brata iz vrst ustanoviteljev kmalu po ustanovitvi tudi umreta. Že v prvem statutu piše o posvetitvi Brezmadežni ter o čudodelni svetinjici. Pri tem ni v ospredju čudežnost svetinjice, ki jo nekdo nosi okrog vratu in mu prinaša srečo, temveč je znamenje identitete in celotne pripadnosti Mariji. Delati zanjo in z njo v misijonskem duhu ter z vsemi razpoložljivimi sredstvi. Dvajset let po ustanovitvi gibanje šteje že milijon in pol vpisanih članov.

Danes je Vojska Brezmadežne navzoča v mnogih državah sveta. Tipi pripadnosti so trije.

- MI 1 – osebe, ki se rade posvetijo Brezmadežni, molijo, ne želijo pa pripadati nobeni organizirani skupini. Oblikujejo se ob revijah, ki jih izdajajo centri Vojske Brezmadežne;
- MI 2 – organizirane skupine, ki imajo svojega predsednika in organizacijo, kot jo predvideva statut;
- MI 3 – tisti, ki ne postavljajo v sebi nobenih ovir pri posvetitvi Brezmadežni in so sposobni herojskih dejanj.

Narava, cilj in članstvo Vojske Brezmadežne

Vojska Brezmadežne je javno in mednarodno združenje vernikov, odprto za laike, redovnike in duhovnike. Na praznik Gospodovega oznanjenja leta 2015 je Papeški svet za laike odobril in potrdil njene dopolnjene statute.

Cilj Vojske Brezmadežne je tako splošen kot njeno poslanstvo. Zavzema se, da bi se vsi ljudje spreobrnilo k Bogu, tako katoličani kot neverni, in se posvetili Brezmadežni Devici Mariji. Ni dovolj samo moliti, treba je tudi delovati in oznanjati vero v Boga in pobožnost do Marije s sredstvi družbenega obveščanja.

Člani Vojske Brezmadežne nosijo čudodelno svetinjico in obnavljajo vsakodnevno posvetitev oziroma izročitev Brezmadežni z molitvijo *Brezmadežna Devica, moja mati ...* Enkrat letno imajo svoj shod in trikrat letno prejmejo po pošti list *Vitez Brezmadežne*.

Izročitev Brezmadežni

Brezmadežna Devica,
moja mati Marija.
Tebi se danes in za vedno izročam,
da bi razpolagala z menoj v dobro človeških duš.
Prosim te, moja Kraljica in Mati Cerkve,
da bi zvesto sodeloval pri tvojem poslanstvu
za prihod Kristusovega kraljestva na svet.
Zato ti darujem, o brezmadežno Marijino Srce,
molitve, dejanja in žrtve današnjega dne
... (lahko dodamo namen).
O Marija, brez madeža spočeta,
prosi za nas, ki se k tebi zatekamo,
in za vse tiste, ki se k tebi ne zatekajo,
posebno za sovražnike svete Cerkve
in vse tiste, ki so ti priporočeni.

»Samo ljubezen ustvarja« (sv. M. Kolbe)

Sofokles je Antigoni položil v usta besede: »Ne da sovražim, da ljubim sem na svetu!«
Tudi sv. Maksimiljan Kolbe se je zavedal, da je edini smisel življenja slediti ljubezni, in to
popolni Ljubezni. Sledil je Bogu, ki je Ljubezen sama, občestvo treh Oseb, ter Kristusu,
učlovečeni Božji Ljubezni, ki nas kliče, da ji sledimo na različne načine in se darujemo.
Nekje je zapisal: »Ljubezen se hrani z žrtvijo in žrtev jo ohranja.«

Kolbe je našel svojo izpolnitev v odgovoru na klic k duhovništvu. Še več, vrh in
dopolnitev svoje duhovniške službe je dosegel, ko je v taborišču Auschwitz daroval svoje
življenje namesto družinskega očeta, ki je bil skupaj z drugimi desetimi nesrečniki
izbran, da umre v bunkerju lakote za kazen, ker je eden od jetnikov pobegnil. Te njegove
geste nikakor ne moremo razumeti kot dejanja obupa, saj je le sklep njegovega bogatega
duhovnega življenja in razumevanje duhovništva v najglobljem pomenu.

Kolbe je zapisal: »Človeško življenje ima tri stopnje: pripravo na delo, delo in trpljenje.
Prej kot duša doseže svetost, prej je zrela za trpljenje, ki ga zahteva ljubezen.« Darovanje
daje najvišji smisel življenju, saj pomeni združitev z večno Ljubeznijo. Jezus je pred
zadnjo večerjo umil učencem noge in v evharistiji daroval samega sebe. Kot epilog obeh
dejanj pa je učencem naročil: »To delajte v moj spomin!«

Ko je Kolbe v taborišču ponudil svoje življenje za sojetnika, ga je komandant vprašal:
»Kdo si?« Odgovoril je: »Katoliški duhovnik!« Ni se predstavil s svojo številko, kot je
predvideval pravilnik, ali s svojim imenom, slavnim in poznanim celi Poljski, niti ni rekel,
da je minorit, pater. »Katoliški duhovnik,« ta preprost stavek, izgovorjen v tistem
trenutku, ni bil naključen. Kolbe nam je s temi besedami hotel dati ključ za razumevanje
smisla njegove izbire. Kot Kristusov namestnik na zemlji je storil tisto, kar bi storil On na
dvorišču taborišča. Kar je storil, je storil v Kristusovem imenu in na neki način namesto
Kristusa – najvišjega Duhovnika.

Jezusove besede »To delajte v moj spomin« lahko razumemo na dva načina. Dobesedno:
obhajajte evharistijo, ponavljajte obred, ki sem ga začel pri zadnji večerji. Lahko pa

globlje: darujte svoje življenje, ponavljajte to, kar delam jaz z darovanjem svojega življenja na križu za vas. Sv. Maksimilijan je z darovanjem svojega življenja dobesedno izpolnil Gospodov ukaz pri zadnji večerji. Kolbe je bil sežgan in je tako tudi simbolično izgorel zaradi ljubezni. Izgoreti v darovanju – to je živo, Bogu prijetno bogoslužje. To je izziv tudi za nas.

Simbolika filma

Vsako življenje je na neki način boj – ne le za preživetje, temveč za pravi smisel življenja. Kmalu človek spozna, da je njegovo lastno prizadevanje za to, da bi resnično živel, jalovo. To lahko doseže le, ko spozna Kristusa in se mu preda. On nas uči živeti. Ne le boriti se proti grehu, temveč z njegovo milostjo živeti svobodno ter se darovati. Ljubezen, ki se odseva v darovanju, daje edini in pravi smisel človeškega življenja.

Človek, ki sledi popolni ljubezni, ki nenehno zahteva žrtev in darovanje, je nenehno v skušnjavi, da bi se predal in morda tudi obupal. Predal bi se najraje zaradi spoznanja, da sam ne bo zmozel brezpogojno in popolno ljubiti. Toda tukaj je upravičena samo ena predaja – predaja in zaupanje Jezusa Kristusa, ki nam daje moč da to »vojno« za življenje zmagamo, čeprav se zgodi, da vmes tudi kakšno bitko izgubimo.

Teološka poglobitev

Ko je človek z grehom zaprl svojo pot do Boga, je Oče poslal svojega Sina na svet. Jezus Kristus si je privzel našo človeško naravo, da bi nas kot Bog v človeški naravi odrešil smrti in greha. Sam človek se po izvirnem grehu ne more rešiti. Bog Jezus Kristus nam po krstu (simbol vode v filmu) odpušča greh in podari Božje – večno življenje. Človekovo delo je le sprejem tega nezasluženega daru in prošnja za osvoboditev vseh navezanosti na greh, da bi se moglo to življenje v nas v čim večji polnosti razodeti in razcveteti.

Do te milosti prihajamo tudi po priprošnji Brezmadežne, ki jo je Bog že od vsega začetka obvaroval izvirnega greha, ker Ona, ki je rodila Božjega sina, ni mogla imeti greha, saj bi ga v tem primeru ob spočetju podedoval Božji Sin. Brezmadežna je po tem daru bila popolnoma svobodno bitje, saj je greh ni mogel okužiti. Tudi danes ostaja priprošnjica vseh milosti, da se z njeno priprošnjo in z Božjo pomočjo borimo proti silam hudobnega duha.

Človek brez Božje pomoči ostaja ujetnik greha in neodrešenosti. Ostaja brez Božje ljubezni in nezmožen ljubiti. Ostaja brez življenja – Božjega, večnega življenja.

Zakaj dajanje takšne časti Brezmadežni?

Ali za odrešenje ni dovolj Jezus Kristus, ki je edini Odrešenik? Ali v naši vernosti potrebujemo posredništvo Brezmadežne? To vprašanje se je rojevalo mnogim njegovim sodobnikom, celo bratom v redovništvu. Kolbe ima na to zanimiv odgovor: »Ni nas treba biti strah, da bomo preveč ljubili Brezmadežno, ker je ne bomo nikoli ljubili toliko kot Jezus. Vsa naša svetost je v posnemanju Jezusa. Kdor se Njej približa, se približa Bogu; po krajši, bolj gotovi in lažji poti.«

Po mizi so udarili tudi učeni teologi – iz strahu, da Marije ne bi naredili za boginjo – in se spraševali o potrebnosti češčenja Marije za odrešenje. P. Maksimilijan jim odgovarja: »Samo sužnji in služabniki si postavljajo vprašanje o tem, kaj je treba storiti. Kakšna bi bila to ljubezen, ki bi storila samo to, kar mora?« Jezus zanj še vedno ostaja edini srednik

med Bogom in človekom. Spomnil pa se je zanimive primerjave: »Pomislimo na primer o zdravniku in bolniški sestri? Klic bolnika po bolniški sestri ne nadomesti potrebe po zdravniku. Nasprotno, sestra napravi prav to, česar bolnik včasih sam ni več sposoben. Namesto njega stopi po zdravniku.« Prav zaradi svojega življenja z Brezmadežno nenehno ponavlja: »Brezmadežna je najkrajša pot do Kristusa. Je orožje, s katerim se osvaja za Kristusa, je sredstvo, da se dušam daje Kristus.«

Kolbejeva dediščina oziroma sporočilo za danes

- Poslušnost Svetemu Duhu in razločevanje. Sv. Maksimilijana zelo nagovori Marijina drža in njena pozornost do Božjih povabil. Marijanska pobožnost v minoritskem redu se ne začne s sv. Maksimilijanom, on le sledi sv. Frančišku in tradiciji reda. Bratje so prepričani, da je imel Maksimilijan videnje, a sam o tem ni ničesar zapisal. Prav tako to v procesu kanonizacije ni nikjer omenjeno, močno pa je poudarjena njegova molitev, intenzivna duhovna rast ter razločevanje in intuitivno prepoznavanje Božjega povabila za apostolat. Istemu Svetemu Duhu, ki je deloval po sv. Maksimilijanu, lahko danes prisluhnemo tudi mi. Le odpreti se mu je treba.
- Živeti Božjo besedo – apostolat na konkreten način. Biblicisti so ugotovili, da se Kolbe nikjer ne ukvarja z razlago Božje besede, čeprav je imel med študijem odlične ocene s tega področja. V ospredje postavlja branje Božje besede ter njeno uresničenje. Iz branja v akcijo – to je bilo Kolbejevo vsakodnevno razločevanje. Pri njem se je uveljavljalo še posebej po liturgiji. To nam govori o nujnosti vsakodnevnega razločevanja glede apostolata. Bratje naj bi to delali predvsem na kapitljih in pri bogoslužju, laiki pa ob osebni branju Božje besede in pri liturgiji.
- Sposobnost odkrivanja novega poslanstva. Zanimivi so dogodki in Kolbejeva misel pred koncem njegovega življenja. V zaporu je bil prepričan, da se bo življenje v Niepokalanovu (Mestu Brezmadežne) ustavilo, saj so Nemci zasegli že dobršen del tistega ozemlja. To ga je utrdilo v prepričanju, da je njegovo poslanstvo tam končano in da ga Gospod usmerja k poklicanosti v drugem okolju. Svoj misijon nadaljuje v Auschwitzu. Pri njegovem misijonu ne gre za neko statičnost, temveč za razvoj. Že pred tem ni ostal samo v Niepokalanovu, temveč je odšel na Japonsko in imel v mislih še druge dežele. Tudi za nas je torej pomembno vsakodnevno odkrivanje novega poslanstva, h kateremu nas Gospod kliče, in zavedanje, da se ne zaustavimo pri že doseženem.
- Redovniška zaobljuba pokorščine in bratstvo. Vojska Brezmadežne se je rodila iz poslušnosti, zato ima pri njem pokorščina tako velik pomen. Bistvo Vojske Brezmadežne je zasnovano na Mariji: tudi ona je bila poslušna – pokorna. Poslušnost zato ostaja temeljna in pomeni popolno izročitev v roke Brezmadežne. Maksimilijan je svojo zamisel o tem gibanju predložil v presojo predstojnikom in prepustil odločitev njihovim rokam ter dobil dovoljenje. Ob tem je potrebno izpostaviti njegovo ljubezen do reda. Močno se je namreč zavedal pripadnosti minoritskemu bratstvu, katerega del se je vedno počutil. Zanj je razvoj reda in razvoj Vojske Brezmadežne ista stvar.
- Ob razvoju Vojske Brezmadežne se Maksimilijan sčasoma zave, da mora imeti Niepokalanov svoje semenišče z lastno vzgojo. Za dovoljenje prosi provincialnega ministra, ki pa se je prestrašil stroškov plačevanja profesorjev, zato njegovo prošnjo zavrne. Maksimilijan to mirno sprejme in se vrne domov. Toda že ob prihodu ga čaka telegram provincialnega ministra z odobritvijo odprtja semenišče. Zakaj si je premislil? Provincialnega ministra je nagovorila Maksimiljanova globoka vera in pokorščina, v luči katere je sprejel negativni odgovor. Ugotovil pa je tudi, da ga ni prosil za denar.

Tega je Maksimilijan po čudežnih poteh že velikokrat dobil, saj je vse izročal v Božje roke in verjel, da se bo načrt, če je od Boga, zagotovo uresničil. Morda ne takoj, a potrebna je tudi potrpežljivost. Zanj je pomembna popolna izročitev, tudi če ni vidnih takojšnjih rezultatov. Ker je Maksimilijan torej tako visoko cenil pokorščino, je tudi vsako delo, ki je bilo storjeno za Vojsko Brezmadežne, nosilo v sebi dva elementa: bratstvo in pokorščino.

- Vključevanje vseh bratov. Maksimilijan se je trudil, da si je zapomnil imena vseh bratov, da se nobeden ne bi počutil kot številka. Skrivnost njegovega »uspeha« pri projektih je vključevanje bratov, tudi predstojnikov. Zavedal se je zagotovila, da bo stvar le tako preživela. Kjer brat dela v svojem imenu, propade. V sto letih obstoja Vojske Brezmadežne je veliko voditeljev delalo v svojem imenu in zato je tudi marsikaj umrlo. Delo tistih, ki so v vodenje znali vključevati druge, pa je ostalo. Marsikje je še danes opazna močna struktura in delo lahko gre naprej, tudi brez posebnih karizmatičnih voditeljev. Lahko bi rekli, da je kar neverjetno, da po smrti sv. Maksimilijana (1941) Niepokalanov in Vojska brezmadežne živita še naprej, tudi po nekaterih drugih deželah. To je konkretni sad Maksimilijanovih načrtov, da je v svoje delo vključeval čim večje število bratov in po Brezmadežni vse izročil v Božje roke. (Nekaj misli iz predavanja p. Rafaela di Mura OFMConv na minoritskem duhovnem kapitlju aprila 2017).

Kateheza za odrasle

Namen

Srečanje katehizirancev z likom sv. Maksimilijana Kolbeja in njegovim prizadevanjem za širjenje evangelija kot zgledom za sodobnega kristjana, ki zaupa v Božjo previdnost in Marijino priprošnjo.

Cilji

Spoznavni: Katehiziranec ozavesti, da je osebna rast možna le z osebno zavzetostjo v boju za dobro in izročitvijo Jezusu po priprošnji Brezmadežne.

Izkustveni: Katehiziranec podeli svojo izkušnjo osebne borbe v duhovnem napredovanju.

Dejavnostni: Katehiziranec moli za moč in vztrajnost v duhovnem boju.

Oznanilo: 2 Tim 4,1–8.

Pripomočki

- listki,
- pisala,
- film in projektor,
- natisnjene trditve z vprašanji.

Potek

Uvodna dinamika

Preberemo odlomek 2 Tim 4,1–8. Nato zmolimo Oče naš.

Po uvodni molitvi katehet vsakemu izmed udeležencev izroči listek (lahko so že predhodno pripravljene na stolih). Izzovemo jih, da v minuti nanj napišejo vse, na kar pomislijo ob tej besedi. Nato jih povabimo, da predstavijo, kar so zapisali.

Katehet povzame, da ima beseda »boj« lahko pozitiven ali negativen prizvok. Tudi Slovar slovenskega knjižnega jezika govori o boju kot o »oboroženem spopadu« in o »prizadevanju za dosego določenega namena«. Slednje je nujno potrebno, če želimo v življenju napredovati in se bližati tistemu, kar se nam zdi res vredno. Tedaj ne gre za boj na ravni telesnega, temveč na ravni duhovnega. Kaj si predstavljamo pod besedno zvezo »duhovni boj«?

Na drugi strani listka, ki so ga dobili na začetku, naj bodo natisnjene naslednje besede:

ŽRTVOVANJE

SLUŽENJE

POKORŠČINA

Udeležence povabimo, da se v dvojicah pogovorijo, kakšen prizvok imajo zapisane besede v sodobni družbi.

Na kaj pomislimo ob teh besedah, če gledamo z očmi sodobne družbe?

Kakšen pomen imajo, kadar govorimo o področju vrednot in duhovnosti?

Za koga ali kaj se je vredno žrtvovati, mu služiti, biti pokoren?

Dejavnost

Katehet kratko predstavi življenje sv. p. Maksimilijana Kolbeja. Izpostavi temeljne točke njegove življenjske poti, ustanovitev Vojske Brezmadežne in njen pomen za današnji čas ter tako uvede v ogled filma.

Sledi ogled kratkega filma *Militia Immaculatae*. Po njem naj bo nekaj trenutkov tišine. Nato katehet povabi, da vsak z besedo ali dvema pove, kaj ga je v filmu nagovorilo.

Udeležence povabimo, da se po dve dvojki iz uvodne dinamike usedejo skupaj. Tako ustvarjenim skupinam damo eno izmed spodnjih razmišljanj z vprašanji. Če skupina še ni uigrana, lahko katehet metodo izvede frontalno s celotno skupino in izbere le enega izmed primerov.

- Le mrtve ribe plavajo s tokom.
Kako komentirate zgornjo trditev?
Kateri tokovi sodobnega sveta človeka vodijo v duhovno, pogosto pa tudi v telesno smrt?
Kakšen odnos bi moral imeti do te trditve kristjan?
- »Brezmadežna predstavlja vrhunec stvarstva« (sv. M. Kolbe). Telesna lepota brez duhovne je kot ponarejen biser.
Kako komentirate zgornjo trditev?
Kakšen je vaš odnos do duhovne/telesne lepote?
Kakšen naj bi bil odnos kristjana do primernosti današnjega oglaševanja in plastičnih operacij? V katerih primerih so primerne in v katerih ne?
- Ne verujem v Boga, verjamem pa, da nas vodi Vsenavzoča energija, h kateri se bližamo s pozitivnim razmišljanjem in užitkom.
Kako komentirate zgornjo trditev?
Zakaj človek v vseh časih išče smisel življenja?
Kakšen odnos naj ima kristjan do novodobnih duhovnih gibanj, vzhodne meditacije, joge?
- Zgodba sv. Maksimilijana je nekaj izjemnega, a nima veliko skupnega z mojim vsakdanjim življenjem.
Kako komentirate zgornjo trditev?
V čem je sv. Maksimiljan navdih za sodobnega človeka?
Poiščite primer iz vsakdana, ko posamezniki udejanjajo darovanjsko ljubezen.
- Ni treba, da drugi vedo, da verujem v Jezusa Kristusa.
Kako komentirate zgornjo trditev?
Kakšna so zunanja znamenja naše pripadnosti Jezusu Kristusu?
Kako naj kristjan ravna v skladu z evangelijem, ko se pojavlja v javnem družbenem življenju?

Skupine prosimo, da poročajo o svojem delu. Katehet usmerja in zaključí pogovor, pri čemer poudari sporočilo sv. Kolbeja (glej Razmišljanje za kateheta).

Zaključek

Udeležence povabimo, da svoje duhovne boje izročijo priprošnji nebeške Matere Marije. Skupaj zmolimo eno izmed Marijinih molitev. Lahko povabimo, da se priključijo Vojski Brezmadežne.

Kateheza za mlade

Namen

Srečanje katehizirancev z likom sv. Maksimilijana Kolbeja in njegovim prizadevanjem za širjenje evangelija kot zgledom za sodobnega kristjana, ki zaupa v Božjo previdnost in Marijino priprošnjo.

Cilji

Spoznavni: Katehiziranec spozna, da je Marija naša priprošnjica pri Bogu, ki prosi, da bi zmagali v duhovnem boju.

Izkustveni: Katehiziranec podeli svojo izkušnjo glede nevarnosti, ki prežijo na njegovo duhovno življenje.

Dejavnostni: Katehiziranec moli za moč, da bi se znal boriti za prave vrednote.

Oznanilo: Ef 6,10–18

Pripomočki:

- film,
- fotokopije vitezov,
- pisala,
- plakati s trditvami.

Potek

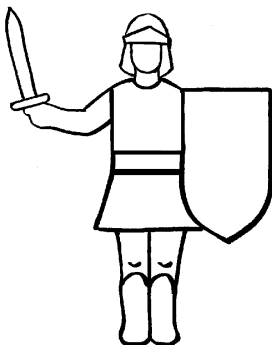
Uvodna dinamika

Po uvodni molitvi skupaj preberemo Pavlovo pismo Efežanom (Ef 6,10–18). Nato katehet spodbudi pogovor s pomočjo spodnjih vprašanj:

O kakšnem boju govori apostol? Kaj je njegova moč? Proti kom/čemu se bojuje?

Kaj pa ti? Za katere vrednote se ti zdi vredno boriti?

Vsak dobi črtno risbo bojevnika (glej zadnjo stran kateheze). Okrog njega napiše svoje šibke točke in nevarnosti, ki na njegovo srce prežijo iz okolja. V ščit, čelado in oklep vpiše lastnosti in vrline, s katerimi se lahko bori proti navedenim tegobam.

Zapisano podelijo s skupino. Katehet usmerja pogovor in boj za prave vrednote, za tisto, kar je res vredno, poveže z življenjsko zgodbo sv. Maksimilijana Kolbeja. Pri tem izpostavi njegovo zaupanje v Marijino priprošnjo.

Dejavnost

Sledi ogled kratkega filma *Militia Immaculatae*. Po njem naj bo nekaj trenutkov tišine. Nato katehet povabi, da vsak z besedo ali dvema pove, kaj ga je v filmu nagovorilo.

Mladi se nato razdelijo v manjše skupine. Po prostoru razporedimo šest plakatov, na katerih so zapisane spodnje trditve. Mladi se opredelijo res je/ni res. Odločitev utemeljijo.

- **V življenju se je treba prilagoditi mišljenju sveta, da ne izstopaš preveč**
RES JE/NI RES
Zakaj?

- **Smisel življenja je, da uživaš in nikomur ne škoduješ.**
RES JE/NI RES
Zakaj?

- **Najbolj pomembno je, da se naučiš poskrbeti sam zase.**
RES JE/NI RES
Zakaj?

- **Le redki so poklicani, da postanejo svetniki.**
RES JE/NI RES
Zakaj?

- **Pravega prijatelja spoznaš v nesreči.**
RES JE/NI RES
Zakaj?

- **Kolbe ob Mariji zaživi svojo žrtev.**
RES JE/NI RES
Zakaj?

Po končanem delu predstavijo svoje ugotovitve. Nato se vprašajo, kako bi na trditve odgovoril sv. Maksimilijan Kolbe.

Zaključna molitev

Vsak na listu z vitezom obkroži vrlino/lastnost, za katero si bo še posebej prizadeval. Izroči jo priprošnji Brezmadežne. Skupaj zmolimo eno izmed Marijinih molitev.

